

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 025444 21 Увп
Бања Лука, 11.5.2022. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхиње Ђурковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Смиљане Мрша чланова вијећа, уз учешће записничара Тамаре Кочић, у управном спору по тужби З. з. П. са п.о. Р. - у стечају, заступаној по стечајном управнику П. Д. а он по пуномоћнику А. П. адвокату из Б. (у даљем тексту тужилац), против рјешења број ... од 19.8.2019. године Управе ... (у даљем тексту: тужена), у предмету излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима, одлучујући о захтјеву заинтересованог лица, Правобранилаштво Републике Српске, сједиште замјеника БЛ., за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 025444 19 У од 12.11.2020. године, у нејавној сједници одржаној дана 11.5.2022. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке уважена тужба и поништен оспорени акт тужене у дијелу којим се одбацује као недопуштена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручна јединица у Л. - Комисије за излагање на јавни увид података о непокретностима и утврђивање права на непокретностима (у даљем тексту: Комисија) број ... од 5.4.2019. године, а у ставу 2. изреке наложено туженој да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у укупном износу од 1.077,50 КМ, у року од 30 дана од дана пријема пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Оспореним актом тужене су одбачене као недопуштене жалбе, ЈЗУ Д. з. Др М. С. Л., Д. К. и П. Ђ. из А., а и тужиоца, изјављене против поменутог рјешења Комисије, којим је у тачки 1. диспозитива утврђен садржај непокретности у привременом листу непокретности/пописном листу (ПЛН) број 54 к.о. К., које се састоје од више парцела (таксативно набројаних), при чему се на појединим парцелама налазе стамбени објекти, на којим непокретностима се у тачки 2. диспозитива, на земљишту и објектима, утврђује право својине у корист Општина Л. са 1/1 дијела, па у тачки 3. диспозитива врши забиљежба да су поједине парцеле узурпирани, а да се и воде парнични поступци, те да је над тужиоцем отворен стечајни поступак код Окружног привредног суда у Бањалуци под бројем 57 0 Ст 064786 09 Ст, па у тачки 4. диспозитива да ће се према том рјешењу

извршити упис података о непокретностима и носиоцу права на непокретностима, а у тачки 5. диспозитива да је ПЛН број 54 к.о. К. од 19.4.2019. године саставни дио тог рјешења.

Уважавање тужбе и поништавање оспореног акта у дијелу којим се одбацује као недопуштена жалба тужиоца изјављена против рјешења Комисије, образложено је разлозима да је жалба неправилно одбачена позивањем на то да је рјешење Комисије побијано због утврђеног права својине на непокретностима, али тужена није водила рачуна да је жалбом указивано на погрешно и незаконито утврђивање података за предметне непокретности уписане у ПЛН број 54 к.о. К., као и на повреду правила поступка учињене од стране Комисије, односно на њену надлежност, па тако да је о основаности тих приговора тужена била дужна одлучити и о томе дати ваљано образложење. Како то није учинила, већ је жалбу одбацила као недопуштену, тиме је починила повреду правила поступка из члана 196. и 197. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП), што представља довољан разлог за уважавање тужбе и поништавање оспореног акта у дијелу којим је жалба тужиоца одбачена као недопуштена.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) Правобранилаштво Р. С. – С. з. Б. Л., као заинтересовано лице у овој управној ствари а које штити интересе Општине Лакташи у имовинско – правним стварима у смислу члана 2. Закона о Правобранилаштву Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 7/18), оспорава њену законитост, због повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је рјешењем Комисије утврђен садржај непокретности у ПЛН број 54 к.о. К., као и право својине на тим непокретностима у корист Општина Л., па тако да је жалба тужиоца на рјешење Комисије правилно одбачена у смислу члана 87. став 2. Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 6/12, 110/16 и 62/18, у даљем тексту: Закон о премјеру и катастру) којим је прописано да се жалбом рјешење Комисије може побијати само у погледу утврђених података премјера и катастарског класирања земљишта, а ставом 3. тог члана прописано да се у погледу утврђивања права на непокретностима може у року од 30 дана од дана пријема рјешења покренути парнични или ванпарнични поступак код надлежног суда. Како је Комисија пропустила да у смислу тих одредаба одбаци жалбу као недопуштену, то је позивом на одредбу члана 224. став 1. ЗОУП-а тужена оспореним актом правилно одбацила жалбу тужиоца као недопуштену. Стога сматра да побијана пресуда није правилна, па предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда укине.

Тужена у одговору на захтјев остаје код разлога оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије.

Тужилац није дао одговор на захтјев, иако је о том праву уредно поучен.

Размотривши захтјев, одговор тужене, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, по одредбама члана 39. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произилази да је након провођења поступка излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима, уписаним у ПЛН број 54 к.о. К., Комисија донијела рјешење којим је утврђен садржај непокретности у том ПЛН, на начин да је на тим непокретностима, односно земљишту и објектима, утврђено право својине у корист Општина Л. са 1/1 дијела, при чему су констатоване и забиљежбе у односу на те непокретности, између осталог у погледу тужиоца да је отворен стечајни поступак, па да ће се у катастар непокретности извршити упис података о непокретностима и носиоцу права на непокретностима у складу са тим рјешењем Комисије, а ПЛН број 54 к.о. К. од 19.4.2019. године је саставни дио тог рјешења. На то рјешење су жалбе изјавили, ЈЗУ Д. з. Др М. С. Л., Д. К. и П. Ђ., као и тужилац, које жалбе су оспореним актом одбачене као недопуштене, са образложењем да из свих жалби проистиче да се првостепено рјешење побија због утврђеног права својине на предметном земљишту, сходно чему су на основу одредаба члана 87. став 2. и 3. Закона о премјеру и катастру жалбе одбачене као недопуштене, у складу са одредбом члана 224. став 1. ЗОУП-а. Побијаном пресудом је тужба уважена и оспорени акт поништен у дијелу којим је одбачена жалба тужиоца, који разлози за уважавање тужбе су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Правилност и законитост побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Наиме, није спорно да је одредбом члана 87. став 1. Закона о премјеру и катастру, прописано да се против рјешења Комисије може изјавити жалба туженој управи, при чему се жалбом, сходно ставу 2. тог члана, може побијати рјешење само у погледу утврђених података премјера и катастарског класирања земљишта, док се у погледу утврђивања права на непокретностима може, на основу става 3. тог члана, у року од 30 дана од дана пријема рјешења покренути парнични или ванпарнични поступак код надлежног суда.

Међутим, како је тужилац у жалби истицао да је дио предметних непокретности које се односе на њега, Комисија без ваљаног разлога исписала из ПЛН-а број 52 к.о. К. у којем су наведене као његово власништво, па их уписала у предметни ПЛН број 54 к.о. К. као својину Општина Л., при чему је примијенила одредбу члана 48. Закона о пољопривредним задругама („Сл. гласник Републике Српске“ број 73/08, 106/09 и 18/11) у вези са одредбама Општег закона о задругама Босне и Херцеговине („Сл. гласник БиХ“ број 18/03) као и одредбама чланова 324, 325. и 326. Закона о стварним правима („Сл. гласник Републике Српске“ број 124/08, 58/09, 95/11 и 60/15) утврђујући право својине у корист Општина Л., а које право се на основу тих прописа које се односе на пољопривредне задруге може утврђивати само у посебном поступку а не у поступку излагања, то значи да Комисија и није била надлежна да на основу наведених прописа умјесто права својине тужиоца утврђује право својине у корист Општина Л.. Сходно томе није било ни основа да се жалба тужиоца, у којој је управо и истакао те приговоре, одбаци као недопуштена, већ је тужена о тој жалби требала одлучити оспореним актом.

Како то тужена није учинила, тиме је повријеђено материјално право а и учињене повреде правила поступка, на шта је у суштини и указано у побијаној

пресуди, па тако да се правилност побијане пресуде и не може довести у сумњу наводима предметног захтјева.

Из изнијетих разлога, како ни остали наводи из захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, по оцјени овог суда у побијаној пресуди није остварен ниједан од разлога из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па тако да се захтјев заинтересованог лица, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, одбија.

Записничар
Тамара Кочић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић